

ประกาศ

ใช้อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐออสเตรเลีย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐออสเตรเลีย เพื่อการ
เว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ และจากทุน
ซึ่งได้ลงนามกันแล้วเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๘ มีบทบัญญัติในข้อ ๒๕ วรรค ๑ ว่า อนุสัญญานี้จะ
ได้รับการสัตยาบัน และจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเวียนนา โดยเร็วที่สุด และวรรค ๒
บัญญัติว่า อนุสัญญานี้ให้เริ่มใช้บังคับในวันแรกของเดือนที่สามถัดจากเดือนที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
กันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญาจะมีผลใช้บังคับ

ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรก
ของเดือนมกราคมของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลีย สำหรับปีรัษฎากรใดที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม
ของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

และโดยที่รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช
๒๕๒๘

ฉะนั้น อนุสัญญานี้จึงเริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๒๘ และให้มีผล
ใช้บังคับ

ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ ๑
มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๘

ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลีย สำหรับปีรัษฎากรที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช
๒๕๒๘

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๒๘ เป็นปีที่ ๔๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก เปรม ติณสูลานนท์

(พลเอกเปรม ติณสูลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

อนุสัญญา
ระหว่าง
ราชอาณาจักรไทย
และ
ประเทศสาธารณรัฐออสเตรเลีย
เพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกัน
การเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศสาธารณรัฐออสเตรเลีย
มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ ๑
ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้และจากทุน ภาษีทั้งปวงที่จัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับได้แก่-
 - (ก) ในกรณีของประเทศไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม และ
 - (๓) ภาษีบำรุงท้องที่
 - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
 - (ข) ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย
 - (๑) ภาษีเงินได้ (die Einkommensteuer)
 - (๒) ภาษีบริษัท (Die Körperschaftsteuer)
 - (๓) ภาษีอำนาจการ (die Aufsichtsratsabgabe)
 - (๔) ภาษีทุน (die Vermögensteuer)
 - (๕) ภาษีทรัพย์สินเก็บจากผู้ตาย (die Abgabe von Vermögen; die der Erbschaftssteuer entzogen sind);
 - (๖) ภาษีเก็บจากวิสาหกิจการค้าและอุตสาหกรรม รวมทั้งภาษีที่จัดเก็บจากจำนวนค่าจ้างทั้งสิ้น (die Gewerbesteuer einschließlich der Lohnsummensteuer)
 - (๗) ภาษีที่ดิน (die Grundsteuer)
 - (๘) ภาษีเก็บจากวิสาหกิจการเกษตรและการป่าไม้ (die Abgabe von land-und forst-wirtschaftlichen Betrieben)

- (๙) การบริจาคจากวิสาหกิจการเกษตรและการป่าไม้ให้แก่กองทุนเพื่อความเสมอภาคของ
การรับภาระทางครอบครัว (die Beiträge von land-und forstwirtschaftlichen Betrieben zum
Ausgleichsfonds für Familienbeihilfen)
- (๑๐) ภาษีเก็บจากมูลค่าของที่ดินที่ว่างเปล่า (die Abgabe vom bodenwert bei unbebauten
Grundstücken)

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญที่เก็บ
จากเงินได้หรือจากทุน ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่
ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งให้แก่กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่สำคัญ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ ๒

บทนิยาม

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้
 - (ข) คำว่า “ประเทศออสเตรีย” หมายถึง สาธารณรัฐออสเตรีย
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศออสเตรีย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีออสเตรียแล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
 - (๑) บุคคลธรรมดาใด ๆ ที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (ฌ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่เกิดเรือหรืออากาศยานนั้นดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
 - (ฎ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศออสเตรีย หมายถึง รัฐมนตรีสหพันธ์ว่าการกระทรวงการคลัง

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญาฯ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในที่นั้นจะมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญาฯ ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียน บริษัท สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น หรือทุนที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น
๒. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ
 - (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน
๓. โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕ สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะรวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ ป่อน้ำมันหรือปอก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่มีการขุดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) ที่ดินก่อสร้าง โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้งหรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการนั้น หรือการจัดให้มีการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษา โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งโดยผ่านลูกจ้างหรือบุคคลอื่น ทั้งนี้ที่ดินโครงการหรือกิจกรรมในลักษณะนั้นมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาแล้วเกินกว่าหกเดือนภายในระยะเวลาสิบสองเดือน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” มิให้ถือว่ารวมถึง.-
- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศให้กับวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือการสนับสนุนสำหรับวิสาหกิจนั้น
๔. บุคคล (นอกจากนายหน้า ตัวแทน การค้าทั่วไป) หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๔ ผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ
 - (ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
๕. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระในกรณีที่บุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าหากว่าตัวแทนเช่นว่านั้นได้ดำเนินการกิจกรรมในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามที่กำหนดไว้ในวรรค ๔ ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
๖. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อจะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐนั้นหรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทน ซึ่งมีได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายที่ปรากฏอยู่ในวรรค ๔
๗. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ ๓
การเก็บภาษีจากเงินได้
ข้อ ๖
เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ไม่ว่าในกรณีใดคำนี้จะรวมถึงทรัพย์สิน อันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมชน แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือและอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปแบบอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งใช้เพื่อการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗
กำไรจากธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวข้างต้น เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจะถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐาน อัตราส่วนร้อยละที่แน่นอนของยอดขายหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในวรรค ๒ คัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นในการที่

๕. มิให้เงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๖. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีเงินได้หรือกำไรรวมถึงรายการเงินได้ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฯ นี้ ในกรณีนั้นบทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้
๘. คำว่า “กำไร” ที่ใช้ในข้อนี้รวมถึงกำไรที่ได้รับจากการเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนที่ไม่มีส่วนจัดกิจการงานโดยตรง (Stille Gesellschaft) ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของออสเตรเลีย

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐนั้นเท่านั้น
๒. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งแต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษีที่บังคับจัดเก็บ
๓. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจซึ่งประกอบการขนส่งทางเรือและทางอากาศ

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเรือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใด ๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทไม่รวมถึงห้างหุ้นส่วน ซึ่งถือหุ้นโดยตรงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทแรก ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ในกรณีของประเทศไทย

(๑) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม

(๒) ร้อยละ ๒๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น

(ข) ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. (ก) คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงินหรือสิทธิใบหุ้นโดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้ อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) คำว่า “กิจการอุตสาหกรรม” หมายถึง

๑. กิจการใด ๆ ซึ่งประกอบ

(๑) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป

(๒) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธาและการต่อเรือ

(๓) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซ หรือการส่งน้ำ หรือ

(๔) การเกษตร การป่าไม้และการประมง และการทำไร่ทำสวนและ

๒. กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรมและ

๓. กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น “กิจการอุตสาหกรรม” เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตรวจเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือตรวจเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วย กำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ในกรณีการแปรสภาพใดๆตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ ๑๑

ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าผู้รับดอกเบียเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ ๒๕ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ ทั้งปวง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ อยู่ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดย

(๑) รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือ

(๒) ในกรณีของประเทศไทย “ธนาคารแห่งประเทศไทย” และในกรณีของประเทศออสเตรเลีย “ธนาคารแห่งชาติของประเทศออสเตรเลีย” หรือ

(๓) สถาบันการเงินใดที่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมด ซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง.

๔. คำว่า “ดอกเบีย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งค่าพรีเมียมและราคาอันติดพันอยู่กับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดอกเบียที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบียจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยังก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบียขึ้น และดอกเบียนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบียเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบียที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบียแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

๓. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการจำหน่าย หรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ สิทธิในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อโฆษณาเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบการธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. จะถือว่าคำสิทธิเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยังก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่ สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ คำสิทธิเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๕. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิ หรือข้อสนเทศ อันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ ๑๓

ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สิน

๑. ผลได้จากการจำหน่ายโอนอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ระบุไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากการจำหน่ายโอนอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการวิชาชีพรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือสถานประกอบการประจำเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายโอนเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้จากการขายหรือโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่น ๆ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่หุ้นได้ถูกขาย หรือลูกหนี้ของหลักทรัพย์ที่ถูกขายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใด ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓, และ ๔ ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมเช่นว่านั้นกระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระที่กระทำขึ้นภายในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ อยู่ เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่น ๆ ที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมิให้เก็บภาษีในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน ๙๐ วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗ อยู่ในกรณีที่เกิดจากรวมที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุน ส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเช่นว่านั้นขึ้น

บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้จะไม่ใช่บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันซึ่งนักแสดงสาธารณะหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้แสดงในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุน ส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ อยู่ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าเงินที่จ่ายนั้นตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือแก่สถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการบริการได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดาเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อนี้จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนที่สมาชิกของคณะผู้แทนถาวรทางการพาณิชย์ต่างประเทศของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งด้วย

๓. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนซึ่งก่อตั้งโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา ในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๔. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษาและผู้รับการฝึกอบรม

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีทันใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกก็เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยหรือโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัย โดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก
 - (๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง
 - (๒) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ
 - (๓) เงินได้ ซึ่งบุคคลนั้นได้รับการจ้างงานซึ่งได้กระทำในรัฐนี้ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติเป็นเวลาไม่มากกว่า ๖ เดือน ในปีภาษีใด ๆ

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในทันทีทันใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใด ที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปีเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ ที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้นให้ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือวิจัยเช่นว่านั้น
๒. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์ และมีไซเพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลอื่นใดเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒

เงินได้อื่น ๆ

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่มีได้ระบุไว้ในข้อก่อน ๆ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่เฉพาะเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าเงินได้มิได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

บทที่ ๔ การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ ๒๓

ทุน

๑. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ หรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำที่ใช้ในการประกอบบริการวิชาชีพอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๓. เรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. องค์กรประกอบอื่นใดทั้งปวง ของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

บทที่ ๕ วิธีการจัดภาษีซ้อน

ข้อ ๒๔

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

๑. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งจะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีอากรจากเงินได้หรือจากทุนในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญา
๒. ในกรณีของประเทศไทย ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน ดังต่อไปนี้
 - (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศออสเตรเลีย ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนเหล่านั้น
 - (ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศออสเตรเลีย ประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นส่วนหักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศออสเตรเลีย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อน ที่จะมีให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศออสเตรเลีย
๓. ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน ดังต่อไปนี้
 - (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลียเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรเลียจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนเหล่านั้น
 - (ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลียได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรเลียจะยกเว้นภาษี ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) และ (ง) ของวรรคนี้ สำหรับเงินได้เหล่านั้น แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้น อาจใช้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ถ้าเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นนั้นไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน
 - (ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลียได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุวรรค ๒ ของข้อ ๘, วรรค ๒ ของข้อ ๑๐, วรรค ๒ และ ๓ ของข้อ ๑๑, วรรค ๒ ของข้อ ๑๒ และวรรค ๔ ของข้อ ๑๓ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรเลียจะยอมให้ถือเป็นส่วนหักออกจากภาษีออสเตรเลียที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีออสเตรเลียส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้มีการหัก ตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศไทยตามข้อบังคับของอนุวรรคนี้ ภาษีที่จ่ายจากเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิในประเทศไทยให้ถือเป็นเสมือนหนึ่งว่า ได้จ่ายไปในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินได้ทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้อง
 - (ง) แม้จะมีบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) อยู่ เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรเลีย ซึ่งถือหุ้นโดยตรงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทที่จ่ายจะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศออสเตรเลีย

บทที่ ๖ บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ ๒๕

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑ อยู่ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่บุคคลผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐอีกด้วย
๒. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่า ซึ่งภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผัน และหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี เนื่องจากมีสถานะเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบต่อครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๓. นอกจากในกรณีบทบัญญัติของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่น ๆ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นจะหักลดหย่อนได้ตามเงื่อนไขเดียวกัน เสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ในทำนองเดียวกัน หนี้สินใด ๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นจะหักลดหย่อนได้ เสมือนหนึ่งว่าหนี้สินเหล่านั้นเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมอยู่ทั้งหมด หรือบางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๒ อยู่ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่ภาษีทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ ๒๖

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผล หรือจะมีผลให้คนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลนั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ใน แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายภายในของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม

เป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจา เพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยผ่านทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การอนุวัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายแห่งอนุสัญญานี้ที่ราบเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ ๑ ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บการบังคับ หรือการดำเนินคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อจุดประสงค์เท่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลโดยเปิดเผย หรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรับผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมิอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ข้อ ๒๗

ตัวแทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่กงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของตัวแทนทางการทูต

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุด
๒. อนุสัญญานี้ให้เริ่มใช้บังคับในวันแรกของเดือนที่สามถัดจากเดือนที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาออสเตรีย สำหรับปีระชาการใดที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ ๓๐
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ของปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไป สืบจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาออสเตรีย สำหรับปีระชาการใดที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไป สืบจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๕ เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

สำหรับสาธารณรัฐออสเตรีย

(ลงชื่อ) พล.อ.อ.สิทธิ เศวตศิลา

(ลงชื่อ) รูดอล์ฟ บ็อกเนอร์

(สิทธิ เศวตศิลา)

(ดร. รูดอล์ฟ บ็อกเนอร์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูต

การแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารอันสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
และการป้องกันกาเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจาก
เงินได้ ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐออสเตรีย

เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๔๙๔ เวลา ๑๒.๓๐ น. ณ

กระทรวงการต่างประเทศออสเตรีย โดยมีหนังสือแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารอันสัญญาเพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันกาเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับ
ภาษีเก็บจากเงินได้ ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐออสเตรีย (Exchange
the Instruments of Retification of the Convention
between the Government of the Kingdom of Thailand and
the Government of the Republic of Austria for the
Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal
Evasion with respect to Taxes on Income) โดยมี คร.สุชาติ
จุฑาสมิต เอกอัครราชทูต ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และพ.ต.ท. คร. Georg
SEYFFERTITZ อธิบดีกรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศออสเตรีย
เป็นผู้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารในนามของรัฐบาลประเทศทั้งสอง อันจะทำให้
อนุสัญญาฉบับนี้มีผลเริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๙๔ เป็นต้นไป

อนุสัญญาฉบับนี้มีสาระสำคัญในคานการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่
เกี่ยวกับเงินได้ ห้างองเกี่ยวกับอนุสัญญาที่ประเทศไทยได้ลงนามและมีผลใช้บังคับ
มาแล้วกับประเทศต่าง ๆ กล่าวคือ จะให้หลักประกันกับนักธุรกิจของไทยและออสเตรีย
ที่ดำเนินการค้าระหว่างธุรกิจในประเทศทั้งสอง ว่าการมีภาษีเงินได้เพิ่มเติมเพียงใน
ประเทศไทยและออสเตรีย อันเป็นการซ้ำซ้อนกันนั้น จะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมขึ้น
โดยภาษีเงินได้จะดำเนินการจัดการภาษีที่ซ้ำซ้อน นอกจากนั้น อนุสัญญาฉบับนี้
ยังมุ่งหมายให้ภาษีเงินได้รวมกันทางธุรกิจระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่อาจมีขึ้นในการค้า
ธุรกิจการค้าและการลงทุนระหว่างเอกชนของทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้ เมื่ออนุสัญญาฉบับนี้
มีผลใช้บังคับแล้ว จะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่าง
ประเทศไทยและสาธารณรัฐออสเตรียให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น